

КАРПЕНКО Роман Валерійович,
к.ю.н., доцент, доцент кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПЕРСПЕКТИВ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ У ПРОЦЕСІ ВСТУПУ УКРАЇНИ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Європейська інтеграція України – складний, багаторівневий процес у різних сферах суспільного життя. Інтеграція України до ЄС є стратегічним вибором українського суспільства, підтвердженим багатьма випробуваннями. Курс України на вступ до ЄС зафіксований у низці концептуальних документів із питань зовнішньої політики: у Законі України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики», Конституції України, Стратегії зовнішньополітичної діяльності України [3].

Передусім, країна-кандидат повинна відповідати Копенгагенським критеріям, які прийнято в 1993 р. на саміті Європейської ради в Копенгагені та в грудні 1995 р. підтверджено на Мадридському засіданні цієї інституції [2].

Копенгагенські критерії загалом визначають вимоги до країн-кандидатів і поділяються на три групи: економічні, політичні та «членські». Чіткої конкретизації, що саме включає кожен із критеріїв у зведеному вигляді, документи ЄС не містять.

Водночас аналіз вимог до країн-кандидатів дає змогу уявити основні складники кожної групи критеріїв [1]: забезпечення свободи парламентських, президентських виборів і виборів до місцевих органів влади; створення та розширення діяльності демократичних інституцій, неурядових організацій, незалежних засобів масової інформації; прийняття законодавства, що надійно захищає права меншин, і створення відповідних установ; посилення боротьби з організованою злочинністю та корупцією; вирішення питань правового забезпечення й посилення спроможності боротьби з відмиванням коштів; створення надійно чинних інститутів у сфері юстиції та внутрішніх справ; здійснення заходів із протидії дискримінації у всіх сферах суспільного життя; гарантії незалежності судової влади, покращення функціонування судів; захист особистих свобод.

Основні складники економічних критеріїв [3] – макроекономічна стабільність, здійснення адміністративної реформи та структурних реформ, наявність ринкових інститутів, лібералізація торговельного режиму, відповідне правове забезпечення ринкових перетворень, поліпшення умов конкуренції, створення середовища, сприятливого для підприємницької

діяльності; сприятливого інвестиційного клімату; підвищення кваліфікації робочої сили; поліпшення структури та диверсифікація експорту; реалізація промислової політики, спрямованої на зниження матеріало- й енергоємності виробництва.

1. Європейський Союз: навч. посіб. / за ред. А. О. Бояра, С. В. Федонюка. Київ: ФОП Маслаков, 2020, 600 с.

2. Копенгагенські критерії . URL: <http://europa.dovidka.com.eu/k.htm/>

3. Романюк Н., Нечипорук В. Перспективи членства України в ЄС в контексті російської агресії. Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії. №3. 2022. С. 44-60.

КИСЛУН Юрій Віталійович
курсант 3-го курсу ННІ права
та підготовки фахівців для підрозділів
Національної поліції

ЛОГІНОВА Марина Вікторівна
викладач кафедри цивільного права
та процесу Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

ПРОЯВИ НАСИЛЬСТВА ЩОДО ЖІНОК

Організація з безпеки та співробітництва в Європі — це найбільша регіональна організація, яка опікується багатьма питаннями, пов'язаними з безпекою, зокрема захистом людських прав і сприянням гендерній рівності. ОБСЄ визнає насильство над жінками й дівчатами загрозою для особистості, а також приводом для серйозного занепокоєння щодо безпеки, і тому вважає одними зі своїх пріоритетних напрямів запобігання такому насильству й боротьбу з ним. Насильство над жінками й дівчатами — це постійне порушення прав людини, яке загрожує безпеці та захисту великої кількості жінок і дівчат усього світу.

Гендерна нерівність — це першоджерело гендерного насильства жінками й дівчатами. ОБСЄ відіграє ключову роль у роботі із зацікавленими сторонами на національному рівні, щоб зміцнити їхні можливості в запобіганні гендерному насильству та захисту постраждалих [1, с. 4].

Визначення гендерно-зумовленого насильства та насильства щодо жінок було вперше наведено в Декларації про ліквідацію насильства щодо жінок (1993) і Загальній рекомендації № 12 (яка вимагає від держав-сторін включати в періодичні звіти інформацію про заходи боротьби з насильством щодо жінок) до Конвенції про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок. У Загальній